

Hasan Özkılıç
ŞERUL'DA
BEKLEMEK

öyküler

♥
CAN

Hasan Özkılıç
ŞERUL'DA
BEKLEMEK

Can Yayınları: 1252
Türk Edebiyatı: 328

© Hasan Özkılıç, 2002
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2002

1. basım : Mart 2002
2. basım : Ağustos 2002
3. basım : Mart 2006

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzeltili: Fuyla Tükel
Montaj: İlker Sipahi

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası

ISBN 975-07-0165-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Hasan Özkılıç
ŞERUL'DA
BEKLEMEK

ÖYKÜ

CAN YAYINLARI

HASAN ÖZKILIÇ'İN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTABI

ORADA YOLLARDA / *öykü*

Hasan Özkılıç, Iğdır'da doğdu (1951). Ege Üniversitesi İktisat Fakültesi'ni bitirdi (1980). İlk öyküsü 1947 yılında *Demokrat İzmir* gazetesinde yayınlandı. Bunu, *Edebiyat Cephesi*, *Öykü*, *Çıkış*, *Küçük* dergilerinde yayınlanan öyküleri izledi. 1980'lerin başından 1994 yılına kadar öyküye ara verdi. 1994'ten sonra *Gerçek Sanat*, *Evrensel*, *Adam Öykü*, *Papirüs*, *İnsancıl*, *Güney*, *Agora*, dergilerinde öyküleri yayınlandı. 2000 yılından beri yayınlanan *Agora Yeni Binyıl Kültür Sanat Edebiyat* dergisinin yayın yönetmenliğini yapıyor. *Özkılıç*'ın 'Kuş Boranı' (1988) adlı yayınlanmış bir öykü kitabı var.

İÇİNDEKİLER

Bizim Eşkiya	9
Atlar	20
O Tay'dan Gelen Yabancı	29
Orada Onlar ve Sen	42
Adı Kargalarda Saklı	55
Koçlar da Gitti	62
Atımla Ben	71
Şerul'da Beklemek	76
Dünyanın Çılgılığı K... ..	89
Tezekent	96
Yârim İstanbul'u	114
Kadana	124
Duvarın Ardı	129

BİZİM EŞKIYA

Evleri, ağaçları, taşı toprağı sisin, kırağının kucakladığı bir sabah. Güz, kış ardında, diyor. Soğuk, gümüş ışıltısında geceler, tüyelerinizi ürpertecek köpek ulumaları, kara gömülerek köylere ilerleyen aç kurtlar bugün yarın kapıda. Bir gece yarısı, mermi silah kuşanmış, kardan buzdan bir adam gelecek; bir eşkıya. Kapınızı hemen kapatmayı, onu kimsenin görmemesi gerektiğini düşüneceksiniz. Sağa sola, duvarların ardına bakacak, sonra sıkıca kapatacaksınız kapınızı; dışarıda kar lapa lapa yağmaya devam edecek.

Şosedeyim. Kimse, şose demiyor önümde bir ip gibi uzayıp giden bu yola. Bir ben kaldım şose diyen. Unuttular bu adı. Kimi, asfalt, diyor, kimi de sadece, yol. “Hele bir asfalta çık, arabayı yolda bekle,” diyorlar.

Şose!.. Ben bu adı seviyorum. Köy sokaklarından, dağ yollarından, patikalardan onu bu ad ayırıyor. Üzerinden geçen ağır yük kamyonlarına, renk renk otomobillerine, her geçişinde alınıdaki

hoparlöründen ‘Aynaya baktım saç beyaz olmuş’ türküsünü rüzgâra veren ‘Sesigüzel’ şoförümüze, otobüsüne yakışan ad, şose!.. Karlı kış günlerinde, beyazın ortasında uzayıp giden farklılığını seviyorum; kışın kıtlığında üzerine inip kalkan, yiyecek bir şeyler arayan güvercinlerini, minik serçelerini, kara, alakargalarını, saksaganlarını seviyorum...

Telgraf direğinin dibinde bekliyorum. Kibrit alevinde korlaşan ilk sigaranın neden olduğu baş dönmesi, bulantı. Onu atıyorum, bir süre sonra yeni bir Bafra yakıyorum. Aralıksız soluyorum, dumanlar ağızımdan, burnumdan rengi soluk havaya akıyor. Rengi soluk hava! Bir güz havası. Gökyüzü solgun, dağlar sisli. At arabası çıkacak köyden, gözüm onda. Köyün içinde bekleyebilirdim, oradan binebilirdim. Ama, köye şoseden T’nin kuyruğu gibi uzanan bu yolda yürümeyi seviyorum. Kendimi bu harfe ve onun şekline, anlamlarına yakın buluyorum; çekiç oluyorum, balta oluyorum, direk oluyorum, korkuluk oluyorum... Bu yolda ağır ağır yürüyorum. Duvarlardan başını uzatanlara bir sabah ‘merhaba’sı diyorum, gülümsüyorlar. ‘Şehre mi iniyorsun?’lara kimi zaman bir evet’le, kimi zaman da bir baş sallamaıyla yanıt veriyorum. İş gücü çokluğundan, koyun kuzu bakmaktan imanı gevremişlerin o iç çekişleri, “Aylar oldu inmeyeli şehre!” diye sızlanışları. Bir yandan da içten içe, sinsice alaya almaları: “Ne olacak, işsiz güçsüz günleri doldurup duruyorsun. Babadan kalanları satıp satıp götürüyorsun. Ye bakalım, sonun nereye varacak!” Susuyor, gözleri bana takılı, öyle kalıyorlar. Daha benim için neler düşünüyorlar neler. Gözbebeklerinden

okuyorum bunları. Yürüyüp gidiyorum, ardımda kalıyor donuk yüzleri...

Bekliyorum şosede, Devlet Kooperatifi'ne ait gri, kirli binanın yakınında, telgraf direğinin dibinde. Önümde uzayıp giden kocaman bir düzlük, ova... grisi fazla kaçmış, derinliği sonsuzlaşan bir resim, gökyüzü. Ve Aras... Birden, art arda patlayan bir silah... bir av tüfeği, sesinden belli, pat pat... Kim attı?.. Önce Beton Kanal'a bakıyorum: Kimse yok, sonra Tahliye Kanalı, orada görüyorum Dükkâncı Recep'i, toprağa göğsünü vermiş, yanağı dipçikte. Namlu, Beton Kanal'ı nişan almış. Kanal, ardı önü kesilmeyen yağmurdan doymuş, gürül gürül, bulanık akıyor. Tam bunun nişan aldığı yerde Hamit jandarmayla karşılaşmamış mıydı?.. Son günlerde her silah görüntüsü, sesi onu çağrıştırıyor, bizim eşkıyayı, Hamit'i... Çok mu Hamit hikâyesi dinliyorum? Yine biri anlattı, hangisiydi. Üç-dört gün önce Hamit, tam bu Dükkâncı Recep'in yattığı yerde jandarmayla karşılaşmış. Arada iki koca kanal, ikisi de deli gibi akıyor. Kim geçebilir öbürünün yanına?.. Yatmışlar karşılıklı yamaca, vermişler merminin canına... Hangisi anlattı? Karanlık bastırınca Hamit sıyrılmış... Recep kalkıyor, uyduruk kırmasını takıyor koluna bana doğru geliyor.

"Merhaba, araba mı bekliyorsun?"

"Evet, araba bekliyorum... Avdan mı geliyor-sun?"

"Avdan geliyorum, Hamit'in vuruştığı yere baktım, ateş ettim karşıya, imkânsız, kurşun yetişmedi."

Kurşun yetişmemiş! Hangi silahın kurşunu? Yürüdü, kendi kendine konuşarak uzaklaştı.

Hamit, Aras'ın o yanına geçemez mi? Oraya bakıyorum, Aras... 'O Tay'da¹ bütün gün patlayan toplar. Savaş mı var orada? Bunu, top seslerinin ne olduğunu tam bilen yok. Tatbikat, diyorlar, her an savaş çıkabilir. İnsanlar korkuyor savaştan. Kimi de, bulutlara atılan toplar, diyor, yağmur yağdırmak için. Aklım almıyor. Bulutla topun ne ilgisi var, barutun, merminin? Biz 'bu tayda' uzun süren kavurucu yaz aylarında, Aras'ın suları can çekiştiğinde, susuzluktan kırılırken, onlar top atıp yağmur yağdırıyorlar. Ne güzel! Sular yatağında azalır azalmaz gökyüzüne bir top sallarsın, al sana yağmur!.. Orayı, Aras'ın o yanını düşünüyorum; bacaları sürekli tüten fabrikalarını, Erivan Radyosu'nun Kürtçe lavikê'lerini, Bakü Radyosu'nun Azeri türkülerini... Ne çok merak ediyorum benim için gizem dolu o toprakları, kentleri. Gidebilseydim, O Tay'a geçebilseydim... Onları dinliyoruz, seslerini duyuyoruz, Aras'ın sularında yüzüyoruz; yemyeşil, verimli tarlalarını, karınca gibi çalışmalarını, geceleri ışıl ışıl yanan Erivan'ı görüyoruz; ancak O Tay'a geçemiyoruz. Ne biz geçebiliyoruz ne de onlar gelebiliyorlar. Aras akıyor yatağında, bin yıldır üstüne türküler yakılıyor: "O Tay'da ceylan gezer.."

Telgraf direğine bakıyorum, gövdesi baştan aşağı yarılmış, tepesindeki fincanlardan uzayıp giden teller bir başka direğe tutunarak ilerliyor. Telgrafın telleri sonsuzluğa çekilmiş bir ip; fincanlara tutunmuş, kıpır kıpır canlı; rüzgâra yılan gibi ıslık çalarak yanıt veriyor... Kulağımı dayıyorum direğe. Derinden gelen bir uğultu. Bir yerler-

¹ O Tay: Aras Nehri'nin öbür yanı, Sovyetler tarafı. Aras'ın o yanına halk, Sovyetler'den önce de sonra da O Tay demiştir.

de, uzaklarda konuşanları düşünüyorum. Ve yine bir türkü, 'O Tay'a ait: "Telefonun telinden sesledim seni..." Kimbilir, neler anlatıyorlar birbirlerine. Kimi sevgilisine aşkını, özlemine anlatıyor; kimi babasına, kardeşine gurbeti, kimi de korkularını, kaygılarını... Uğultu derinden, sanki bir başka dünyadan geliyor, yerin yedi kat altından. Çoğunun sıkıntıyı, acıyı anlattığını düşünüyorum. Baskıdan, kısıtılmaktan patladıklarını, fırlamak, düze, güneşe çıkmak istediklerini... Kulağımı oradan çekiyorum, yarıktan. Bakıyorum. Sonra bıçak aklıma geliyor, cebimdeki bıçak. Çıkıyorum. Biraz daha oyuyorum yarığı. Açsam, yarığı büyütsem oradan fırlayacaklar dışarı. Direğe kulağımı yapıştırıyorum yeniden. Uğultu daha da çoğalıyor! Yukarıya, daha da yukarıya doğru sesler yükseliyor! Çekiliyorum. Parmağımı bu kez yarığa sokuyorum. Sanki biri yakalıyor parmağımı, baştan aşağı titiriyorum. Tez çekiyorum elimi. Şimdi, fırlayacaklar dışarı, diye söyleniyorum, bir "Oof!" çekecekler. Dünya varmış, çatladık o karanlıkta, diyecekler, art arda karıncalar gibi dizilecekler direğin gövdesine. Birbirlerinin sırtına, başına basacaklar daha önce çıkabilmek için. Gözüm orda, aşağıya doğru uzayıp giden yarıқта. Birden kocaman bir atlı karınca başını uzatıyor yarıktan. Bir süre dışarısını gözlüyor, sonra hızlı adımlarla çıkıyor, aşağıya doğru yol alıyor. Ardından biri daha, biri daha, çoğalıyorlar. Gözlerim onlarda, taş olup kalıyorum. Diziliyorlar ağacın gövdesine, önde gideni izliyorlar. Kimi, önündekinin sırtına basarak telaşla, hızlı adımlarla gidiyor. En önde giden toprağa basıyor ayağını. Ardından gidenler de onu kaybetmeden, aynı yoldan iniyorlar topra-

ğa, Aras'a veriyorlar yönlerini. Gözlerim onlar-
dayken, bir sesle irkiliyorum. Bir çocuk bana doğ-
ru koşuyor. Yaklaşıyor, soğuktan çatlamış yanak-
ları tere batmış.

“Hamit'i vurdular, Hamit'i!” diyor, aynı hızla
yanımdan geçip köye yöneliyor.

“Dur! Hangi Hamit'i?” diye bağıriyorum
ardından.

“Eşkîya Hamit'i, Eşkîya!” diyor, köye doğru
koşar adım gidiyor. ‘Hamit'i vurdular, Hamit'i’
sözü gitgide duyulmaz oluyor. At arabası da gel-
medi. Eşkîya Hamit, bizim eşkıyamız, diye düşün-
üyorum...

Köyden sökün edenler var. Önde, başörtülerini-
nin bir ucunu dişine takmış iki kadın, ardından
bir, iki, üç... gittikçe çoğalan erkekler. Bana doğru
geliyorlar. Aklımda, telefonun telinden konuşan-
lar, atlı karıncalar, derinden gelen uğultu, vurulan
Hamit!.. Sanki her şeye ben neden olmuşum; suç-
lu, Hamit'i vuran benim, bana sormaya geliyorlar.
Benden başka kimse yok şosede. Geliyorlar, kimi-
nin boyu kısa, uzun boylulara yetişmek için koşu-
yor. Geliyorlar, dimdik yürüyüşlerinden, değişen
bakışlarından anlıyorum, her biri bir Hamit olu-
yor içinde; dağlarda, kaya diplerinde çatışmalara
giriyor, sevmediklerini, düşman bellediklerini
oracıkta kurşuna diziyor, köyleri, ovaları, kentleri
ateşe veriyorlar.. Üzerime geliyorlar, hızlı hızlı
geliyorlar, sabah sabah keyfimi kaçırıyor
görüntüleri. Gidin kardeşim o yana! Güneye,
batıya, doğuya gidin! Beni nişan alır gibi üzerime
üzerime gelmeyin, gidin! Çoğalarak geliyorlar.
Bir kovandan çıkan arılar gibi, önce tek tek, sonra
grup grup fırlıyorlar köyden. Öncüleri iki kadın,

yan gözle öyle bir bakıp geçiyorlar yanımdan. Nereye gidiyorlar? Vurulmuş Hamit nerede? Yukarı Taşlı'da mı?

Hamit, Yukarı Taşlı'da doğmuş, orada büyümüş, orada öz kardeşini öldürüp kaçak olmuş. Yukarı Taşlı, ovanın ortasında, şosenin üzerinde bir köy. Onlar, o köyde yaşayanlar başkalarına benzemez. Geçimsiz, kavgacı. Yürüyüşleri bile başka, sopa yutmuş gibi dik dik yürürler. Fakiri de zengini de böyle. Bir kalıptan çıkmışlar gibi. Okula giderken, sabahın zemherisinde ne çok sopa yedim çobanlarından. Durduk yere saldırmaları, elinde kolunda ne varsa sahiplenmeleri. Ruhlarında var eşkıyalık. Onlarla alacak verecek, tarla saban konusunda kimse tartışmaz, doğrudan mahkemeye gider. Konuşarak, anlaşarak bir sorunu çözdükleri görülmemiştir. İşte bunlar da bizim köylüler, nasıl da şişerek geliyorlar. Her biri sanki bir Kaçak Nebi.¹

Kaçak Nebi'den bu yana bizden dağa çıkan, eşkıyalığa soyunan olmamıştı. Herkes bilirdi ki çıksa çıksa Yukarı Taşlı'dan çıkardı eşkıya. Sonunda bu beklentileri gerçekleştirdi. Onlardan birinin kardeşini öldürmesi, kaçağa çıkması kimseyi şaşırtmadı. Artık yanlarına yaklaşılmıyordu. Gerçi Hamit'i bütün köyler sahiplenmişti. Böyle oluşuna da bozuluyorlardı ya yapacakları bir şey yoktu.

Eşkıya dediğin kaçağa düştü mü teslim olma-
yacak, ölecekti. İşte bir adam çıkmıştı Yukarı Taş-

¹ Kaçak Nebi: Çarlık döneminde yönetimle çatışmış, adamlarıyla birlikte kırsal kesimde yoksulların umudu olmuş Azerbaycan halk kahramanı. Eşi de kendisi gibi cesur, at üstünde, elinde silahı onunla birlikte savaşmıştır. Adına yakılan türkü halen bölgede çalınıp söylenilir. Eşinin kendisinden de cesur olduğu türkünün bir dizesinde şöyle geçer: 'Avradı özünden ay kaçak Nebi'. Kaçak: Cesur.

lı'dan, adı Hamit. Öz kardeşini öldürmüş, teslim olmamıştı. Dağa çıkmış, mermi kuşanmış, filintasını takmıştı; ölürüm, teslim olmam, diyordu. Boyu posu da yerindeydi. Şimdi bizim de bir eşkıyamız vardı. Kaç kez jandarmayla çatışmış, sıyrılıp çıkmıştı. Dağa çıkmıştı ama, sık sık ovaya iniyordu. Ne yapsın?.. Duvar diplerinde, yollarda onu anlatıyorlardı. Dağlarda bizden kimse yok. Kime gidecekti? O da geceleri, kimse görmeden geliyordu, ona gözleri gibi bakıyorlardı.

Önümden geçiyorlar, soruları art arda geliyor: “Hamit’i vurmuşlar, duydun mu?”

“Duydum,” diyorum. Sen gelmiyor musun soruları gözlerinden bana akıyor.

“Kim vurmuş duydun mu?”

“Bilmiyorum.”

“Jandarma vurmuş, diyorlar.”

Gittikçe çoğalıyorlar. Köyden çıkanların ardı kesilmiyor. Bizim köyde bu kadar insan var mıydı? Erkeklerin hepsi sakallı, kadınların çoğu sıska, dal gibi; tez adımlarla önümden geçiyorlar. İçlerinde çocuklar da var. Kiminin elinden annesi sürükleyerek götürüyor.

“Hamit’i vurmuşlar, duydun mu?”

“Duydum, duydum!” diye bağıriyorum.

“Jandarmayla sabaha kadar çatışmış. Yüzbaşı yalvarmış, etme, eyleme, gel teslim ol, demiş. Ama o dinlememiş, basmış tetiğe, ta ki mermisi bitene kadar..”

Kimden duydunuz bunları? Daha bir saat bile olmadı haber geleli. Hemen hikâye hazır. Haberi alır almaz yazmaya koyuldular. Daha neler uydu-racaklar neler. Duvar diplerine çökecekler öbek öbek, güneşin tatlı sıcağında gerine gerine gün-

lerce anlatacaklar. Düşleri!.. Hikâye o kaynaktan beslenecek, gelişecek. Çok konuşup, çok Hamit düşü görecekler. Sonra bunları gerçekmiş gibi anlatacaklar. Yayılacak, destanlar yazılacak sayfa sayfa.

“Sen gelmiyor musun?”

“Geliyorum!”

Yakamı bırakmayacaklar. Düşüyorum peşlerine. Telgraf direği arkada kalıyor. Başka direklerin yanından geçiyoruz. Arada birine kulak veriyorum. Dönüp bakıyorlar bana. Biri duruyor, bakışlarıyla soruyor, sen ne yapıyorsun? Açıyorum adımlarımı, onlar önde, ben arkada yürüyoruz. Yukarı Taşlı dört-beş kilometre uzaklıkta. Sürü gibi dizilmişler şoseye, kimi yolun sağından, kimi solundan ilerliyor. Adımlarımı ne kadar açsam yine de yetişemiyorum onlara. Kamyonlar geçiyor yanımızdan, yüklü, ağır. Biri anlatıyor:

“...yaman adamdı vesselâm... adam olacak uşak bokundan belli olur, bu daha çocukken... Bir gün bir arkadaşıyla geldiler, geceydi. Bu arkadaş da bir kan davasından düşmüş bunun yanına. Yok, kimseyi öldürmemiş, bunu bir zaman bir adam kurşunlamış, ölmemiş, şimdi o adamı arıyorlar, onun için, daha adam vurmadan çıkmış dağa... Neyse, kapı güm güm vuruldu, vuruşundan anladım, bu başka bir kişidir, dedim, hanıma kalk, kapıyı aç, dedim. Bu önde girdi, bilirsiniz bizim kapı öyle küçük kapı değil, sığmadı kapıdan, başını o kadar eğdi ki çenesi karnına değdi... bir görecektiniz baştan aşağı mermi...”

Ne işim var benim bu yolda? Şimdi kente varmıştım. Sabah çayını, oturup yoldan geçenleri izleme keyfini bırakıp düştüm bunların ardına.

Tarlalarda, kuzeye düşmüş çukurlarda kırılmış, çatlamış cam gibi buzlar parlıyor. Toprak suya doymuş, kabarmış. Çoban kuşları tümseklerden başlarını uzatıp bize bakıyorlar. Bu güz mevsiminde bunca insanın yanlarından geçip gitmesine şaşırıyorlar. Saksığanlar, kargalar, üzerinde bir tek yaprak bile kalmamış ağaçların dallarında sallanıyorlar..

Yakından gelen ağlama sesine irkiliyorum. Önde gidenlere bakıyorum. Ovanın ıssızlığını kadın sesleri bozuyor. Bunlar, önümüzde giden kadınlar. Sesler birden çoğalıyor. Öndekiler koşuyor. Ben de katılıyorum onlara. Hep birlikte, biraz daha toparlanarak Yukarı Taşlı'ya doğru koşuyoruz. Önümde gidenler yolun soluna geçiyorlar. Ben de onları izliyorum. Nedense yalnız bizim kadınların sesini duyuyorum. Orası, Yukarı Taşlı sessiz. Daha yola çıkarken oradan gelecek ağıtları, feryatları düşünmüştüm. Biraz da bu yüzden gitmek istemiyordum. Ancak şimdi tık yok. Nerede ağıt yakanlar, nerede kadın, kız feryatları? Hamit'in, bizim eşkıyanın ölümüne bütün ovanın ağıtçıları gelmeliydi. Ağıtları yeri göğü sarsmalıydı. Neredeler? Bizim köyün kadınları da olmasaydı sessiz sedasız girecektik Yukarı Taşlı'ya.

Yolun kıyısında jandarmalar durduruyor bizi. Öne geçiyorum. Kadınlar ağlıyor.

“Hamit'im, kaçak yiğidim!”

Bir jandarma öfkeyle bağırıyor:

“Ne Hamit'i be! Bu Hamit değil, başka biri!”

Ne yapılır bu durumda? Belki soru sorulur, ilk ânın şaşkınlığıyla, inanamayan gözlerle jandarmaya, birbirlerine bakınılır. Hayır, bunların hiçbirini yapmıyorlar. Beni de içlerine alarak bir resim

karesi gibi donup kalıyorlar. Ben o kareden çıkmaya çalışıyorum. Sesimi zorlayarak soruyorum jandarmaya:

“Kim bu?”

Jandarmanın ağzının içine dikmişim gözlerimi. Devamını anlatmasını, başka şeyler söylemesini bekliyorum. Jandarma yalan mı söylüyor? Yolun kıyısında, kirli bir battaniyenin altında yatan kim? İnadına suskun jandarma. Tek söz demiyor, sanki ben çıktım, o girdi resmin karesine. İşte onlar geliyor, Yukarı Taşlılılar, koşar adım geliyorlar. Gelişleri öfkeli. Kızıyorlardır mutlaka. Ne işiniz var burada? Size ne bizim eşkiyadan, çoluk çocuk toplanıp gelmişsiniz... geliyorlar, hayır, sakın sakın anlatıyorlar... Hamit jandarmayla çatışmış doğru, ama vurulan o değil. Gecenin bir yarısı silah seslerine fırlamışlar yataklarından. Korkularından dışarı çıkmamışlar. Çatışma yarım saat kadar sürmüş. Bir ara Deli Süleyman'ın sesini duymuşlar. “Geldim Hamit, yetiştim imdadına!” diye bağırmış. Ardından silah sesleri ve Süleyman'ın, “Vay anam, ben vuruldum Hamit, sen kaç!” dediğini duymuşlar. Bunlar mahsus yapıyor, delidir, oyun oynuyor sanmışlar. Sabah olduğunda bakmışlar ki bir adam, üzerinde battaniye, yolun ortasında yatıyor. Kaldırmışlar battaniyenin ucunu, bakmışlar ki ölen Deli Süleyman. Çok üzülmüşler. Jandarma, kendini çatışmanın ortasına attı, kimin vurduğu belli değil demiş...

Ona bakıyorum, Deli Süleyman'ın ölüsüne. Ayakları battaniyenin altından çıkmış, altı yırtık lastik ayakkabıları, kirli çorapları görünüyor. İçim doluyor, dönüp yürüyorum. Gözümde kirli bir battaniye, yırtık ayakkabılar, uzaklaşıyorum oradan.

Hasan Özkılıç

ŞERUL'DA BEKLEMEK

CAN

'Erkekleri inşaatlarda, tarlalarda karın tokluğuna çalışmaya gittiler; kadınları, kızları bara, pavyona, sokağa, kendilerini satmaya. Allı kırmızılı gittiler kadınlar, bütün Şerul biliyordu gittikleri yerde kendilerini sattıklarını; bilmezden geliyordu. Akılları almıyordu olanları. Geçmiş çok uzaklarda kalmıştı.'

Aras Nehri, Türkiye-Ermenistan sınırı, sınırın iki yakasında vahşi bir doğanın ortasında kalmış, yaşam biçimleri, yazgıları ortak insanlar...Yalın, yer yer şiirsel bir dille, duyarlı bir bakışla, sürükleyen bir tempoyla yazılmış bu öykülerde **Hasan Özkılıç**, Doğu'nun ıssız, karlı ovalarında, acılı insanların arasında, farklı coğrafyalarda dolaştırıyor okurunu. Trajik öğelerle yüklü, içtenlikle yazılmış öykülerindeki duyarlılığı okura da taşıyor. **Hasan Özkılıç**'in şair-tacı üslubu ve etkileyici anlatımıyla tanıştığımız **Şerul'da Beklemek**, on üç öyküden oluşuyor.

Kapaktaki resim: DAVID ALAN HERVEY

ISBN 975-07-0165-8

9 789750 701658

<http://www.canyayinlari.com>

KDV İÇİNDEDİR